

Zestiende Almeers Dictee

auteur: Ilse Ruijters

Van veraf dichtbij

“Van de maan af gezien, zijn we allen even groot,” schreef Multatuli. In de waan van alledag lijken we dat te vergeten. Er wordt voortdurend naar luxueuzer, verrukkelijker en delicateser gestreefd. Maar jongstleden werden onze queesten echter en masse knock-out geslagen.

Nederland ging in quarantaine, van Ee tot Gasselterboerveenschemond. Een adequaat requiem van exquise decreten vormde de lockdown, want het agressieve virus toonde zich oppermachtig. Hartstikke besmettelijk, geen groentesoep tegen bestand. Bibberend als chihuahua's bleken we slechts homo sapiens te zijn: best intelligente dieren, maar ideeëloos over een vaccin.

Ic-verpleegkundigen werkten zich het apezuur, gestrest creëerden workaholics in pyjama's thuiswerkplekken, woon-werkverkeer evaporeerde en ouders doken noodgedwongen in de curricula van hun dreumesen die opeens thuisbleven.

Godzijdank barstte parallel hieraan een feeëriek voorjaar los. Alsof de natuur showde hoe virtuoos zij is. Moeder Aarde geeft ons huisarrest, klonk het eensgezind. We stonden stil. We genoten van cumulonimbussen en de geur van krokussen en hyacinten. Wij keken naar de maan!

Er metamorfoseerde iets in ons. Opeens applaudisseerden we voor zorgmedewerkers, gingen we caissières appreciëren en focusten we ons op waar het in het leven om gaat: de liefde en hoe ongeëvenaard het is elkaar te kunnen aanraken en voelen.

Het coronavirus leerde ons dat afstand nemen iets anders is dan ons van elkaar distantieëren. De minuscule bacteriën maakten ons voor even multatuliaans gelijk en brachten ons dicht bij elkaar dan ooit.